

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **A. I. M.I.**, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2012, č. j. 56 Az 37/2011 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 2. 2012, č. j. 56 Az 37/2011 – 37, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 6. 2011, č. j. OAM-91/ZA-06-K03-2009, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, byl do s. ř. s. zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k

projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že důvodem jeho žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť se nemá kam vrátit, Českou republiku považuje za svůj domov, rád by zde zůstal a dokončil studium na lékařské fakultě Masarykovy univerzity. Dále uvedl, že zde má přítelkyni, která je občankou České

republiky. V kasační stížnosti pak namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění správního rozhodnutí ohledně neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se obdobnými otázkami již zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle ust. § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Správní rozhodnutí pak podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Lze rovněž odkázat na rozsudek ze dne 29. 8. 2005, č. j. 4 Azs 503/2004 – 70, v němž k námitce ohledně nedostatečného odůvodnění neudělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(v) souvislostech daného případu se nejedná o vadu, která by byla s to založit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Ačkoli lze mít za to, že žalovaný svoje rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu odůvodnil velmi stručně, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, zejména k samotným tvrzením stěžovatele v průběhu řízení a ke zprávám o dodržování lidských práv na Ukrajině, považuje zdejší soud s ohledem na zákaz libovůle, jež je ústředním aspektem, dle něhož je rozhodování žalovaného ve smyslu § 14 zákona o azylu, přezkoumávané, za dostatečné.“* V daném případě stěžovatel o udělení azylu z humanitárních důvodů nepožádal, a ministerstvo tuto možnost proto vážilo jen z obecného hlediska, když vycházelo z tvrzení o důvodech udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo se v odůvodnění rozhodnutí zabývalo rodinnou, sociální i ekonomickou situací stěžovatele, přičemž na základě všech zjištěných informací dospělo k negativnímu závěru o existenci případu hodného zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu skutková zjištění učiněná ministerstvem jsou pro tento závěr dostatečná a ze správního spisu rovněž nelze seznat žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že ministerstvo překročilo meze stanovené zákonem a dopustilo se správní libovůle.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatele nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu